

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 01, 2016

Nummer 1, 2016

Redactie: Mr. H. Vorrsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2283](#) 07-10-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2201](#) 27-09-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:1483](#) 08-07-2016

TenneT/ABB

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:3886](#) 28-09-2016

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2016:4284](#) 27-09-2016

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:2678](#) 12-09-2016

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:2506](#) 06-09-2016

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:1844](#) 05-07-2016

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:3907](#) 20-05-2016

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:5438](#) 28-09-2016

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2016:5916](#) 27-09-2016

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2016:7166](#) 19-09-2016

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:5346](#) 14-09-2016

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2016:5083](#) 14-09-2016

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:5344](#) 07-09-2016

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2016:6420](#) 26-07-2016

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2016:4161](#) 26-07-2016

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2016:2477](#) 26-05-2016

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2016:4157](#) 18-05-2016

Megazaak 65-Audi

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2016:569](#) 15-02-2016

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:700](#) 12-02-2016

Utrechtse serieverkrachter

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2016:516](#) 26-01-2016

Uitspraken zonder ECLI

[Rechtbank Oost-Brabant](#) 07-09-2016

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Onrechtmatige daad. Wegbeheerdersaansprakelijkheid. Verhouding artikel 6:174 BW en 6:162 BW. Een voorwerp dat niet tot de weg(uitrusting) behoort, levert geen gebrek op in de zin van artikel 6:174 BW.

Wegbeheerdersaansprakelijkheid. Eiseres in cassatie is gestruikeld over elektriciteitskabels die door marktkraamhouders op de stoep van de openbare weg waren gelegd. Zij heeft de gemeente Nijmegen aangesproken tot schadevergoeding, primair op de voet van artikel 6:174 BW (gebrek in de weg(inrichting)) en subsidiair op de voet van artikel 6:162 BW. Het hof heeft de vordering op beide grondslagen afgewezen. De Hoge Raad laat het hof-arrest in stand. De Hoge Raad oordeelt dat de risicoaansprakelijkheid van artikel 6:174 BW beperkt is tot gebreken die samenhangen met de verkeersfunctie van de openbare weg. De aanwezigheid van een voorwerp dat niet behoort tot de weg (waaronder ingevolge artikel 6:174 lid 6 BW ook te verstaan: het weglichaam en de weguitrusting) is derhalve niet een gebrek in de weg als bedoeld in artikel 6:174 BW. Het hof behoefde daarom niet te onderzoeken of de weg voldeed aan de eisen die men daaraan in de gegeven omstandigheden mag stellen. De wegbeheerder kan wel, uit hoofde van de algemene zorgplicht ten aanzien van de veiligheid van weggebruikers, aansprakelijk zijn voor de aanwezigheid van vreemde voorwerpen op de weg, maar dan zal de wegbeheerder ter zake het verwijt moeten kunnen worden gemaakt dat hij in de nakoming van zijn zorgplicht is tekortgeschoten. Dit laatste moet worden beoordeeld conform de Kelderluik-criteria en dat heeft het hof ook gedaan. Het oordeel van het hof getuigt dan ook niet van een onjuiste rechtsopvatting en is voldoende gemotiveerd. De conclusie van A-G Hartlief gaat nader in op verhouding artikel 6:174 en 6:162 BW, mede in het licht van het *Wilnis*-arrest (ECLI:NL:HR:2010:BN6236).

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-10-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2283

Zaaknummer: 15/02599

Rechters: E.J. Numann, A.H.T. Heisterkamp, G. Snijders, C.E. du Perron en M.J. Kroeze

Wetsartikelen: 6:174 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Kort geding. Medische aansprakelijkheid. Verzorging zo(o)n(en) met beperking. Voor vergoeding in aanmerking komende schadecomponenten; ook vervangende woonruimte?

In 2009 hebben ouders een zoon [zoon 2] gekregen die lijdt aan een ernstige variant van nemaline myopathie, een erfelijke spierziekte. De ouders hebben ervoor gekozen [zoon 2] zelf thuis te verzorgen. Zij hebben daarvoor hun banen opgezegd (beiden waren werkzaam in de makelaardij). De ouders krijgen 24 uur per week bijstand van een gespecialiseerde IC-verpleegkundige. De ouders wilden graag nog een kind. Vanaf 2011 hebben zij met [gedaagde] verschillende vormen van mogelijke prenatale genetische diagnostiek besproken. In overleg met [gedaagde] hebben de ouders besloten om in geval van een zwangerschap DNA-onderzoek uit te laten voeren door middel van een vlokentest, en de zwangerschap af te breken als daaruit zou blijken dat de vrucht zou lijden aan dezelfde spierziekte.

In 2014 is de moeder zwanger geraakt. Het overeengekomen onderzoek is namens [gedaagde] verricht door een laboratorium in Duitsland. Het laboratorium heeft aan [gedaagde] laten weten dat de vrucht niet leed aan de spierziekte. Niet lang na de geboorte begon [zoon 1] dezelfde symptomen te vertonen als [zoon 2]. Het laboratorium heeft het nog beschikbare DNA-materiaal uit de vlokentest opnieuw onderzocht, waarna [zoon 1] alsnog is gediagnostiseerd met dezelfde variant van nemaline myopathie als [zoon 2].

Aansprakelijkheid is in april 2016 erkend en er is een voorschot betaald van € 100.000.

De ouders zijn woonachtig in een bovenwoning en zijn op zoek naar een geschikte woning voor hun gezin, in die zin dat zij daar goede zorg aan hun zonen kunnen verlenen, die op korte termijn allebei beademings- en rolstoelgebonden zullen zijn. Er staat een woning te koop die geschikt wordt geacht, waarvan de vraagprijs € 1.650.000 k.k. bedraagt (totale kosten begroot op € 1.815.000). In kort geding vorderen zij een voorschot van € 1.900.000.

De voorzieningenrechter stelt voorop dat terughoudendheid bij een voorziening in kort geding op zijn plaats is. Het bestaan van de vordering is voldoende aannemelijk, maar of de totale schade het gevorderde bedrag zal overtreffen niet (de levensverwachting is onduidelijk). Ook acht de voorzieningenrechter het niet zonder meer mogelijk alle verschillende

schadecomponenten bij elkaar te kunnen nemen om aan te wenden voor de koop van een woning, zoals door de ouders gevorderd. Dat de ouders de verzorging en opvoeding voor eigen rekening nemen, is een te respecteren keuze, maar onduidelijk is hoe dit in de toekomst zal zijn (wellicht dat deze dan onverhoopt toch (deels) zou moeten worden ingekocht). Met de aankoop van de woning wordt de schadevergoeding aangewend voor vergoeding van kosten waar deze niet voor bestemd is. Ook het stellen van een zekerheid door de ouders doet daar niet aan af.

Toewijzing van de gevorderde voorzieningen komt wel in beeld als de woning als zodanig als schadecomponent gezien moet worden. In dat verband is relevant dat, zoals de Hoge Raad heeft geoordeeld in zijn arrest van 18 maart 2005, ECLI:NL:HR:2005:AR5213 (*Baby Kelly*), als uitgangspunt geldt dat de volledige kosten van verzorging en opvoeding van [zoon 1] en de volledige kosten ter bestrijding van de gevolgen van zijn handicap voor vergoeding in aanmerking komen, om [zoon 1] in staat te stellen zo veel mogelijk een menswaardig bestaan te leiden. Dat de woning als zodanig als schadecomponent gezien moet worden, staat thans echter onvoldoende vast.

In het kader van deze procedure en voor de schaderegeling moet ervan uitgegaan worden dat de huidige woning van de ouders niet voldoet en dat daarin op termijn onvoldoende ruimte is voor het leveren van de noodzakelijke zorg. Ter zitting is evenwel gebleken dat tussen de ouders en [gedaagde] het gesprek over dat deel van de schade nog niet op gang is gekomen. Nader mag worden onderzocht of er alternatieven beschikbaar zijn. [Gedaagde] is weliswaar verplicht de schade te dragen, maar daarbij mag van de ouders verwacht worden dat zij de schade waar mogelijk beperken.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 28-09-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:5438

Zaaknummer: C/16/420678 / KG ZA 16-602

Rechters: J.O. Zuurmond

Advocaten: N.C. van Steijn en P. Klein Gunnewiek

RECHTSPRAAK

De verdachte wordt veroordeeld wegens onder meer poging tot doodslag. Het slachtoffer voegt zich als benadeelde partij en vordert schadevergoeding ter hoogte van € 17.890,80. Het hof wijst de vordering toe tot een bedrag van € 9.649,90, waarvan € 8.000 aan smartengeld. Daarbij heeft het hof rekening gehouden met het noodzakelijke ziekenhuisverblijf en het litteken en de psychische klachten (PTSS) die het slachtoffer aan het incident heeft overgehouden.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 28-09-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:3886

Zaaknummer: 23-001167-15

Rechters: J.J.I. de Jong, H.M.J. Quaedvlieg en A. Dantuma-Hieronymus

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

De verdachte wordt veroordeeld voor de moord op een verpleegster. Haar nabestaanden voegen zich in het strafproces. Waar de vorderingen zien op smartengeld (affectieschade), worden deze door de rechtbank niet-ontvankelijk verklaard.

De verdachte wordt veroordeeld voor de moord op een verpleegster; zij is in haar auto doodgeschoten. De nabestaanden van het slachtoffer, te weten haar vader, zus, broer en (de wettelijke vertegenwoordiger van) haar minderjarige zoontje, hebben zich met hun vordering ter verkrijging van schadevergoeding in het strafproces gevoegd.

Alvorens in te gaan op de afzonderlijke vorderingen zet de rechtbank het kader uiteen waarbinnen vergoeding van eventuele schade aan nabestaanden mogelijk is. Ingevolge artikel 51f Sv kunnen degenen die door een strafbaar feit rechtstreeks schade hebben geleden, zich met een vordering tot schadevergoeding in het strafproces voegen. In beginsel heeft de wetgever niet de bedoeling gehad ook de nabestaanden van het overleden slachtoffer te beschermen, maar in artikel 51f lid 2 Sv zijn als uitzondering limitatief enkele categorieën van personen opgenoemd die zich desondanks als benadeelde partij in het strafproces kunnen voegen.

De vader vordert een schadevergoeding van in totaal € 25.684 bestaande uit de kosten van uitvaart, kosten wijziging testament, kosten opslag boedel, tegemoetkoming hulpverleners uitruimen woning, inkomstenverlies en smartengeld. De materiële schade wordt door de rechtbank toegewezen, terwijl het gevorderde bedrag aan smartengeld affectieschade betreft en derhalve wordt afgewezen. De broer en zus van het slachtoffer vorderen eveneens een bedrag aan smartengeld van ieder € 5.000. Deze vorderingen worden niet-ontvankelijk verklaard omdat deze affectieschade betreffen, dat bij de huidige stand van de wetgeving niet voor vergoeding in aanmerking komt. Ook wat de door de vader, zus en broer van het slachtoffer totaal gevorderde kosten van rechtsbijstand ter hoogte van € 10.466,02 betreft dienen de benadeelde partijen niet-ontvankelijk verklaard te worden nu zij in aanmerking komen voor een toevoeging zonder eigen bijdrage.

Namens het zoontje van het slachtoffer is een vordering ter hoogte van in totaal € 51.692

ingediend, bestaande uit kosten voor gedeefd levensonderhoud en kinderopvang. De rechtbank is van oordeel dat de beoordeling van deze vordering, gelet op de ingewikkeldheid, de onduidelijkheid van bepaalde posten, het ontbreken van relevante stukken omtrent de inkomenssituatie van het slachtoffer en het late tijdstip van indiening, een onevenredige belasting van het strafproces oplevert. Deze vordering zal dan ook niet-ontvankelijk worden verklaard.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 27-09-2016

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2016:5916

Zaaknummer: 02/821102-15

Rechters: M. Moussault, M.C. Tempelaar en W.J.M. Fleskens

Wetsartikelen: 36f Sr en 51f Sv

RECHTSPRAAK

In dit hoger beroep in een geschil over de verdeling van de huwelijksgemeenschap na echtscheiding, is geoordeeld dat niet is bewezen dat de vergoeding van letselschade verknocht is aan het slachtoffer.

In een geschil over de verdeling van de huwelijksgemeenschap na echtscheiding, acht de rechtbank niet bewezen dat de vergoeding voor letselschade door een ongeval dat de vrouw is overkomen, aan haar is verknocht in de zin van artikel 1:94 BW en veroordeelt haar tot het betalen van de helft aan haar voormalig echtgenoot. Het hof vernietigt het vonnis voor zover dat ziet op verdeling van de vergoedingen die op de peildatum niet meer aanwezig waren, maar acht verknochtheid van het resterende deel niet bewezen, omdat onvoldoende is onderbouwd dat dat deel ziet op vergoeding van schade in de periode na de ontbinding van het huwelijk. Van dat deel moet ook na dit hoger beroep de helft aan de voormalig echtgenoot worden betaald.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 27-09-2016

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2016:4284

Zaaknummer: 200.149.752_01

Rechters: G.J. Vossestein, W.Th.M. Raab en M.J. van Laarhoven

Advocaten: E.B. van den Ouden en I. Vorbach

Wetsartikelen: 1:94 BW

RECHTSPRAAK

Vordering tot vergoeding van ‘shockschade’ in het bij wege van voeging in het strafproces. De Hoge Raad overweegt dat het oordeel van het hof, gelet op de in het Taxibus-arrest gestelde eisen, niet van een onjuiste rechtsopvatting getuigt, en voorts dat het oordeel met betrekking tot de directe confrontatie niet onbegrijpelijk en voldoende gemotiveerd is.

Het betreft hier de vordering tot vergoeding van ‘shockschade’ van de zoon van verdachte naar aanleiding van doodslag op de echtgenote van verdachte. Het hof heeft de vordering wat betreft de immateriële schadevergoeding toegewezen.

Naar het oordeel van het hof is gebleken dat de zoon van de verdachte en het slachtoffer naar de plaats delict is gekomen nadat zijn echtgenote door de verdachte was gewaarschuwd. Hij is vervolgens onverhoeds met het toen reeds overleden slachtoffer geconfronteerd. Het slachtoffer had ernstig gezichts- en schedelletsel en lag in een grote plas bloed. Deze confrontatie heeft geleid tot een posttraumatische stressstoornis. De benadeelde partij heeft in relatie tot voormeld ziektebeeld ruim één jaar een behandeling moeten ondergaan, waarvan vanwege een suïcidepoging ook een deel intramuraal heeft plaatsgevonden. Voorts is gebleken dat de benadeelde partij voorafgaand aan de confrontatie met zijn overleden moeder geen enkele psychische klacht had en niet is gebleken van een andere oorzaak van de psychische gevolgen, zodat de psychische gevolgen van de benadeelde partij geheel kunnen worden geacht te zijn veroorzaakt door de emotionele schok van deze confrontatie.

Volgens de Hoge Raad getuigt het oordeel van het hof, gelet op HR 22 februari 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5356, NJ 2002/240 (*Taxibus*-arrest), niet van een onjuiste rechtsopvatting, nu het hof in zijn overweging ervan blijk heeft gegeven aan de hand van de vereisten voor het toewijzen van shockschade te hebben onderzocht of in de bijzondere omstandigheden van dit geval aan die vereisten is voldaan. Het oordeel met betrekking tot de directe confrontatie is niet onbegrijpelijk en voldoende gemotiveerd.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-09-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2201

Zaaknummer: 15/01643

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

Verdachte wordt veroordeeld voor moord op zijn zoontje. Moeder en zus van het jongetje vorderen als benadeelde partijen schadevergoeding, beiden voor zowel materiële als immateriële schade. Alleen vergoedingen voor shockschade van de zus en de begrafenis kosten (met aftrek van een uitkering van het Schadefonds Gewelddsmisdrijven) worden toegewezen.

Verdachte wordt voor de moord op zijn 4-jarige zoontje veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertien jaren. Poging tot moord op zijn 6-jarige dochter is niet bewezen. Zij en haar moeder vorderen als benadeelde partijen schadevergoeding, beiden voor zowel materiële als immateriële schade.

De vordering van de moeder wordt afgewezen wat betreft de immateriële schade, nu de rechtbank het nodig acht dat nader onderzoek wordt gedaan naar de vraag of sprake is van directe schade of een in de psychiatrie erkend ziektebeeld. Dit zou volgens de rechtbank een onevenredige belasting van het strafgeding opleveren. Vergoeding van de uitvaartkosten wordt toegewezen, met aftrek (op grond van artikel 6 lid 4 van de Wet schadefonds gewelddsmisdrijven) van de uitkering die het Schadefonds Gewelddsmisdrijven direct aan de uitvaartonderneming heeft gedaan. Voor de overige gevorderde materiële schadevergoeding wordt de moeder niet-ontvankelijk verklaard.

Voor het deel van de gevorderde immateriële kosten als gevolg van het misdrijf op haarzelf, dat niet bewezen is verklaard, wordt de dochter niet-ontvankelijk verklaard. Wegens de moord van haar broertje wordt voor shockschade een vergoeding van € 5.000 toegewezen. Dochter wordt wat betreft de gevorderde materiële kosten, die bestaan uit kosten van studie en levensonderhoud gedurende drie jaar na haar achttiende verjaardag, niet-ontvankelijk verklaard.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 19-09-2016

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2016:7166

Zaaknummer: 10/680639-15

Rechters: J.A.M.J. Janssen-Timmermans, A.A. Kalk en P. Putters

Wetsartikelen: 6:108 BW, 6:106 BW en 6 lid 4 van de Wet schadefonds geweldsmisdrijven

RECHTSPRAAK

De rechtbank begroot het smartengeld in deelgeschil, en overweegt dat de hoge leeftijd van het slachtoffer en daarmee ‘de duur van het lijden’ geen significante invloed heeft op de omvang van de vergoeding, in die zin dat die lager zou moeten uitvallen omdat sprake is van een beperkte lijdensduur. De rechtbank betreft bij de begroting ook de discussie die momenteel gaande is over de hoogte van het smartengeld.

Dit deelgeschil betreft een verkeersongeval waarbij een actieve, sportieve vrouw van 75 jaar op de fiets frontaal is aangereden door een tegemoetkomende auto. In deelgeschil draait het om de begroting van het smartengeld. Het slachtoffer heeft de Duitse nationaliteit en is ook woonachtig in Duitsland; op grond van het Haags Verkeersongevallenverdrag is Nederlands recht van toepassing.

De rechtbank neemt bij de begroting van de vergoeding voor immateriële schade in aanmerking dat de gevolgen van het ongeval een grote impact hebben op de wijze waarop het slachtoffer haar dagelijks leven invulde. De rechtbank is van oordeel dat de leeftijd van het slachtoffer en daarmee ‘de duur van het lijden’ geen significante invloed heeft op de omvang van de vergoeding, in die zin dat die vergoeding lager zou moeten uitvallen omdat sprake is van een beperkte lijdensduur. De rechtbank is van oordeel dat, gezien de hoge mate waarin het slachtoffer nog actief en sportief in het leven stond, een redelijke verwachting is dat zij nog een significant aantal jaren in kwalitatief goede gezondheid had kunnen leven als het ongeval niet had plaatsgevonden, waarin actief bezig zijn en sportieve activiteiten een grote rol gespeeld zouden hebben. Dat is haar door het ongeval ontnomen.

De rechtbank kent verder gewicht toe aan het feit dat het ongeval het gevolg is van een ernstige normoverschrijding, namelijk het (frontaal) inrijden op een fietser die zich op een naast de weg – en daarvan afgescheiden gelegen fietspad bevond. Over de gevalsvergelijking merkt de rechtbank op dat de ‘vergelijkbare’ uitspraken in de Smartengeldgids slechts aspecten bevatten die (enigszins) te ‘vergelijken’ zijn met de situatie van het slachtoffer. Nu volgens de rechtbank sprake is van ernstig en zwaar letsel, bevindt een billijk bedrag aan smartengeld voor het slachtoffer zich aan de bovengrens van de bandbreedte. In het

buitenland toegekende bedragen zijn niet beslissend voor de bedragen die de Nederlandse rechter kan toekennen. In zoverre is in mindere mate van betekenis dat het slachtoffer billijk vindt wat haar volgens de Duitse regelgeving zou kunnen worden toegekend.

De rechtbank betreft ook de discussie die momenteel gaande is over de hoogte van de vergoedingen voor immateriële schade bij de bepaling van de omvang van het smartengeld, in die zin dat het een enigszins verhogend effect heeft. De rechtbank stelt naar billijkheid de schadevergoeding voor de immateriële schade vast op een bedrag van € 45.000.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 14-09-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:5346

Zaaknummer: C/16/414010 / HA RK 16-85 MAR

Rechters: H.M.M. Steenberghe, D. Wachter en A. Blanke

Advocaten: J.L.A. de Waard en G. Loman

Wetsartikelen: 6:106 lid 1 sub b BW en 6:97 BW

RECHTSPRAAK

Tussenvonnis in de hoofdzaak en de vrijwaringszaak in conventie en reconventie. Het slachtoffer van een mishandeling vordert van de twee daders na hun strafrechtelijke veroordeling daarvoor, bij de burgerlijke rechter (aanvullende) schadevergoeding. De rechtbank overweegt dat sprake is van onrechtmatigheid en van twintig procent eigen schuld, maar iedere nadere beslissing wordt aangehouden om benadeelde de mogelijkheid te bieden een nieuwe NRL-berekening in te brengen.

A is mishandeld door B en C, die daarvoor beiden strafrechtelijk zijn veroordeeld (tot een werk- respectievelijk gevangenisstraf). Daarbij is aan beiden een schadevergoedingsplicht opgelegd. Door de mishandeling heeft A onder meer zodanig letsel opgelopen aan zijn been dat hij meerdere malen moest worden geopereerd.

In de hoofdzaak vordert A van B en C een schadevergoeding van € 218.425,70, voor onder meer verlies aan arbeidsvermogen en immateriële schade. Met betrekking tot het verlies aan arbeidsvermogen gaat de rechtbank uit van de ingebrachte NRL Contante Waarde Personenschadeberekening, maar omdat die een onjuistheid bevat, wordt benadeelde de kans gegeven een nieuwe berekening in het geding te brengen.

De rechtbank overweegt dat onrechtmatig is gehandeld, zowel door C door het schoppen van een weerloos, op de grond liggend slachtoffer, als door B door C niet van dit handelen te weerhouden. Ook is de rechtbank van oordeel dat door de wijze van het ontstaan van de vechtpartij sprake is van twintig procent eigen schuld aan de zijde van A.

In de hoofdzaak verwijst de rechtbank de zaak naar de rol om benadeelde de mogelijkheid te bieden een nieuwe NRL-berekening in te brengen en houdt zij iedere nadere beslissing aan. De beoordeling in vrijwaring wordt aangehouden tot de beslissing in de hoofdzaak.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 14-09-2016

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2016:5083

Zaaknummer: C/01/293284 / HA ZA 15-320 en C/01/301246 / HA ZA 15-800

Rechters: E.J.C. Adang

Advocaten: F.J. Straathof, L.M.M. Rohof en L.P.M. van Erp

RECHTSPRAAK

De verdachte wordt veroordeeld wegens doodslag. De vordering van één van de drie benadeelde partijen, ter vergoeding van shockschade, wordt toegewezen tot een bedrag van € 15.000.

Het slachtoffer is door de verdachte met een vuurwapen in het lichaam geschoten ten gevolge waarvan het slachtoffer is overleden. Het incident vond plaats in de woning van de moeder van het slachtoffer.

Drie benadeelde partijen hebben zich met hun vordering ter verkrijging van schadevergoeding gevoegd in het strafproces. Benadeelde partijen A en B vorderen ieder een bedrag van € 15.000 ter vergoeding van immateriële schade. Naar het oordeel van het hof levert behandeling van deze vorderingen een onevenredige belasting van het strafgeding op, en bepaalt dan ook dat de benadeelde partijen niet-ontvankelijk zijn in hun vorderingen.

Benadeelde partij C, de moeder van het slachtoffer, heeft zich als benadeelde partij gevoegd en vordert schadevergoeding ter hoogte van € 26.163,01. Het hof oordeelt dat de materiële schade (€ 11.163,01) voldoende onderbouwd en een rechtstreeks gevolg is van het bewezenverklarde. Dit deel van de vordering wordt derhalve toegewezen. Voorts is het volgens het hof aannemelijk dat er immateriële schade is geleden. De vordering ter zake van de geleden immateriële schade leent zich – naar maatstaven van billijkheid – voor toewijzing tot het gevorderde bedrag van € 15.000. Daarbij overweegt het hof dat de overgelegde medische informatie afdoende onderbouwing vormt voor de stelling dat benadeelde partij C als gevolg van de confrontatie met het doodschieten van haar zoon in haar woning een posttraumatische stressstoornis althans klachten van depressieve aard heeft ontwikkeld. Daarmee is vast komen te staan dat zij lijdt aan een in de psychiatrie erkend ziektebeeld.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 12-09-2016

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2016:2678

Zaaknummer: 2200033115

Rechters: C.J. van der Wilt, H.J. van Kooten en D.M. Thierry

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

Verlies van arbeidsvermogen van personal shopper wordt afgewezen, nu andere mogelijkheden om inkomen te verwerven mogelijk zijn.

In 2008 is de destijds 20-jarige vrouw een ongeval overkomen, waar zij een whiplash aan heeft overgehouden. De vraag die partijen verdeeld houdt is of in het geval van benadeelde sprake is van toekomstige schade, bestaande uit onder meer verlies aan verdienvermogen. De rechtbank is met ASR van oordeel dat deze vraag ontkennend moet worden beantwoord.

De stelling van benadeelde dat zij haar verdien capaciteit thans niet volledig kan benutten, lijkt te zijn gebaseerd op de omstandigheid dat zij momenteel niet in staat is een (voldoende) inkomen te verwerven als personal shopper. Anders dan zij kennelijk meent, leidt dit naar het oordeel van de rechtbank echter niet tot de conclusie dat dus sprake is van schade, bestaande uit verlies aan verdienvermogen. Bij het antwoord op de vraag of sprake is van verlies van verdienvermogen dient geabstraheerd te worden van de door benadeelde gekozen wijze waarop zij thans een inkomen probeert te verwerven. De benadeelde had andere mogelijkheden om inkomen te verwerven.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 07-09-2016

Zaaknummer: C/01/303813 / HA ZA 16-95

RECHTSPRAAK

Na een verkeersongeval waaraan de verzoeker ‘whiplash’-achtige klachten heeft overgehouden, bestaat tussen partijen een geschil over het causaal verband tussen het ongeval en de door verzoeker gestelde klachten en beperkingen vanwege de (eerder) bij hem vastgestelde ADHD-problematiek. Het causaal verband wordt door de rechtbank aangenomen. Het uurtarief van de belangenbehartiger van verzoeker (à € 270) en de aan het deelgeschil bestede uren acht de rechtbank niet onredelijk.

Op 19 oktober 2011 is verzoeker een verkeersongeval overkomen, waaraan hij ‘whiplash’-achtige klachten overhoudt. Reaal heeft aansprakelijkheid erkend voor de schade die het gevolg is van het ongeval, maar tussen partijen is in geschil of de door verzoeker opgesomde klachten en beperkingen het gevolg zijn van het ongeval waarvoor Reaal aansprakelijkheid heeft erkend. Reaal betwist dat alle door verzoeker gestelde klachten en beperkingen volledig zijn terug te voeren op het ongeval: verzoeker was met een belangrijk deel van de klachten al bekend als gevolg van de bij hem vastgestelde ADHD-problematiek. Reaal concludeert derhalve dat er geen sprake is van juridisch causaal verband. Verzoeker bestrijdt niet dat er voor het ongeval klachten waren als gevolg van ADHD, maar meent wel dat het ongeval ervoor heeft gezorgd dat hij volledig is uitgevallen.

De rechtbank oordeelt op basis van de deskundigenrapportages dat wel degelijk sprake is van causaal verband ondanks dat er sprake is van klachten die (ook), in ieder geval deels, kunnen worden toegeschreven aan ADHD. Het ongeval heeft een luxerend effect gehad en een ‘knik’ in het functioneren van verzoeker veroorzaakt. Anders dan Reaal voorstaat, wordt het causaal verband in dit geval niet doorbroken door de pre-existente ADHD-problematiek bij verzoeker. Weliswaar kampte verzoeker voor het ongeval met klachten die verband hielden met de bij hem geconstateerde ADHD, maar er was toen geen sprake van blijvende beperkingen noch van enig daaruit voortvloeiend verlies aan verdienvermogen. Ook wanneer de ADHD als predispositie zou kunnen worden gekwalificeerd, staat dit op zichzelf aan volledige toerekening niet in de weg.

Voorts ziet de discussie tussen partijen op de omvang van de kosten van het deelgeschil. Reaal stelt dat de openstaande buitengerechtelijke kosten niet aan de dubbele redelijkheidstoets voldoen en derhalve niet voor integrale toewijzing in aanmerking komen. Daarop heeft verzoeker de kosten van rechtsbijstand van de voormalige belangenbehartigers gematigd tot € 6.000 en de buitengerechtelijke kosten van diens huidige belangenbehartiger gematigd tot een bedrag van € 8.500. Het gehanteerde uurtarief van € 270 acht de rechtbank niet onredelijk en ook de totale tijdsbesteding acht de rechtbank niet onredelijk. De verzochte (gematigde) bedragen worden daarom toegewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 07-09-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:5344

Zaaknummer: C/16/392188 / HA RK 15-109 MAR

Rechters: H.M.M. Steenberghe

RECHTSPRAAK

Met betrekking tot een arbeidsongeval (uitglijden over een plasje water in het ziekenhuis) overweegt het hof dat de stelplicht en bewijslast van de werkgever in het kader van artikel 7:658 lid 2 jo. lid 1 BW niet zo ver gaan, dat hij de afwezigheid dient aan te tonen van denkbare oorzaken waarvoor in concreto geen aanknopingspunten bestaan. Het hof oordeelt dat het ziekenhuis voldoende onderbouwd heeft gesteld en aangetoond dat zij in de gegeven omstandigheden de redelijkerwijs van haar te vergen veiligheidsmaatregelen heeft genomen.

X werkte in december 2011 als verpleegkundige en heeft bij het uitglijden over een plasje water in het ziekenhuis haar enkel verzwikt. Zij heeft nadien steeds meer last van haar enkel gekregen en de aandoening aan haar enkel is later gediagnosticeerd als 'complex regionaal pijnsyndroom type I, koude variant na enkel distorsie'. X vordert een verklaring voor recht dat het ziekenhuis aansprakelijk is voor de door X geleden en nog te lijden schade. De kantonrechter oordeelde dat het ziekenhuis niet is tekortgeschoten in de nakoming van haar verplichting ex artikel 7:658 lid 1 BW.

Het hof oordeelt dat voldoende vaststaat dat het plasje water niet afkomstig was van schoonmaakwerkzaamheden, noch van een ter plaatse aanwezige kraan of andere (structurele) waterbron, en sluit een lekkage als oorzaak van de aanwezigheid van het plasje water uit. Het hof overweegt dat de stelplicht en bewijslast van de werkgever in het kader van artikel 7:658 lid 2 jo. lid 1 BW niet zo ver gaan, dat hij de afwezigheid dient aan te tonen van denkbare oorzaken waarvoor in concreto geen aanknopingspunten bestaan. Bovendien heeft het ziekenhuis naar het oordeel van het hof voldoende gesteld dat zij, indien zich onverhoopt in het bouwproces een lekkage voordeed, op zorgvuldige en afdoende wijze maatregelen trof ter voorkoming van gevaar voor patiënten en medewerkers. Het hof is van oordeel dat het ziekenhuis voldoende onderbouwd heeft gesteld en aangetoond dat zij in de gegeven omstandigheden de redelijkerwijs van haar te vergen veiligheidsmaatregelen heeft genomen. Van het ziekenhuis kon en kan redelijkerwijs niet worden gevergd dat zij op elk moment van

de dag, dus voortdurend, de gangen in het ziekenhuis controleert op en vrijhoudt van water of andere ongerechtigheden op de grond. Het hof concludeert dat sprake is van een ongelukkige val/uitglijden op het werk met voor X zeer nadelige gevolgen, maar dat niet kan worden geoordeeld dat het ziekenhuis als werkgever onvoldoende maatregelen heeft genomen om een val als deze te voorkomen, ook niet wanneer van strenge eisen aan de zorgplicht van het ziekenhuis als werkgever wordt uitgegaan.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 06-09-2016

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2016:2506

Zaaknummer:

Rechters: H.M. Wattendorff, M.L.A. Filippini en O.F. Blom

Advocaten: E.W. Bosch en D. Zwartjens

Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

De verdachte wordt veroordeeld wegens het veroorzaken van een dodelijk ongeval, waarbij te hard en onder invloed is gereden. De vordering van de moeder van het slachtoffer, die ziet op shockschade, wordt door de rechtbank niet-ontvankelijk verklaard nu voor het toewijzen van de vordering de wettelijke grondslag ontbreekt. De rechtbank gaat er echter van uit dat de verdachte de toezegging van de raadsman ter terechtzitting gestand doet en het geclaimde bedrag vergoedt aan de benadeelde partij.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 26-07-2016

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2016:6420

Zaaknummer: 03/661157-14

Rechters: Th.A.J.M. Provaas, C.M.W. Nobis en P. van Blaricum

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

De verdachte wordt veroordeeld wegens het medeplegen van openlijk geweld. Het slachtoffer voegt zich als benadeelde partij in het strafproces en vordert schadevergoeding ter hoogte van € 120.328,58. De vordering wordt toegewezen tot een bedrag van € 60.367,04, waarbij de rechtbank de schadepost verlies aan verdienvermogen ‘voorzichtig schat’ op € 15.000 en € 35.000 toekent aan smartengeld.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 26-07-2016

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2016:4161

Zaaknummer: 05/720321-14

Rechters: L.C.P. Goossens, K.A.M. van Hoof en M.C. Gerritsen

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

TenneT/ABB

De Hoge Raad komt terug op eerdere arresten inzake voordeelstoerekening en overweegt dat voor de verrekening van voordeel vereist is dat tussen de normschending en de gestelde voordelen een condicio sine qua non-verband bestaat, en dat het voorts met inachtneming van de in artikel 6:98 BW besloten maatstaf redelijk moet zijn dat die voordelen in rekening worden gebracht bij de vaststelling van de te vergoeden schade.

ABB heeft aan elektriciteitsbedrijven installatie voor gasgeïsoleerd schakelmateriaal verkocht en geleverd. De Europese Commissie heeft in 2007 beslist dat ABB inbreuk heeft gemaakt op het mededingingsrecht, reden waarom TenneT c.s. schadevergoeding vorderen van ABB. In geschil is de vraag of door hen wel schade wordt geleden, indien de (te hoge) kosten van de installatie zijn doorberekend in de aan de afnemers berekende elektriciteitsprijs (doorberekeningsverweer of 'passing on'-verweer).

De Hoge Raad overweegt dat volgens het Unierecht eenieder vergoeding moet kunnen vorderen van de schade die hem is berokkend door mededingingsinbreuken. Op grond van de toepasselijke richtlijn (artikel 13 Richtlijn 2014/104/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 november 2014 betreffende bepaalde regels voor schadevorderingen volgens nationaal recht wegens inbreuken op de bepalingen van het mededingingsrecht van de lidstaten en van de Europese Unie, *PbEU* 2014, L 349/1-19), die uiterlijk op 27 december 2016 in nationaal recht moet zijn omgezet, overweegt de Hoge Raad dat het doorberekeningsverweer toelaatbaar is.

In de kern speelt de vraag of dit verweer moet worden beoordeeld als een onderdeel van de schadevaststelling (artikel 6:95-6:97 BW) of als een vraag van voordeelstoerekening (artikel 6:100 BW). De Hoge Raad overweegt dat het doorberekeningsverweer in beginsel kan worden betrokken zowel op het schadebegrip als op de voordeelstoerekening, en dat die twee benaderingswijzen niet wezenlijk van elkaar verschillen. Door de benadeelde in verband met de schadeveroorzakende gebeurtenis behaalde voordelen zouden immers in beide

benaderingen in de toe te kennen schadevergoeding moeten worden betrokken voor zover dat redelijk is. Uiteindelijk gaat het erom dat bij de vergelijking tussen de toestand zoals deze in werkelijkheid is en de toestand zoals die (vermoedelijk) zou zijn geweest indien de normschending niet zou hebben plaatsgevonden, beoordeeld moet worden welke nadelen en welke voordelen in zodanig verband staan met de gebeurtenis waarop de aansprakelijkheid van de schuldenaar berust, dat zij redelijkerwijs als een gevolg van deze gebeurtenis aan de schuldenaar kunnen worden toegerekend (vgl. artikel 6:98 BW).

Voor de verrekening van voordeel is vereist dat tussen de normschending en de gestelde voordelen een *condicio sine qua non*-verband bestaat, en dient het voorts met inachtneming van de in artikel 6:98 BW besloten maatstaf redelijk te zijn dat die voordelen in rekening worden gebracht bij de vaststelling van de te vergoeden schade. De Hoge Raad overweegt expliciet dat hij met deze leer terugkomt op meer of andere eisen die in eerdere uitspraken wel zijn gesteld aan 'eenzelfde gebeurtenis' bij voordeelstoerekening.

Bij het maken van een keuze tussen de twee benaderingen zijn de stelplicht en bewijslast niet doorslaggevend, aangezien de rechter daarvoor in beide benaderingen dezelfde regels kan hanteren. Ten aanzien van het bestaan en de omvang van de schade gelden weliswaar in beginsel de gewone bewijsregels, maar daarbij is de rechter ingevolge artikel 6:97 BW bevoegd de schade te begroten op de wijze die met de aard van deze schade in overeenstemming is of de schade te schatten indien deze niet nauwkeurig kan worden vastgesteld.

De rechter is – met inachtneming van het partijdebat – vrij te bepalen welke van de twee benaderingen hij volgt bij de beoordeling van een doorberekeningsverweer.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-07-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:1483

Zaaknummer: 15/00167

Rechters: F.B. Bakels, A.H.T. Heisterkamp, G. Snijders, G. de Groot en C.E. du Perron

Advocaten: M. Ynzonides en F.E. Vermeulen

Wetsartikelen: 6:95 BW, 6:97 BW en 6:100 BW

RECHTSPRAAK

In dit eindvonnis in hoger beroep na een ongeval op een waterglijbaan wordt onder meer de vraag naar onrechtmatigheid beantwoord. Het hof oordeelt dat sprake is van een onrechtmatige daad en geen ongelukkige samenloop van omstandigheden.

Op een vakantiepark heeft op een glijbaan een ongeval plaatsgevonden, waarbij appellante op haar rug is geraakt door verzekerde. De verzekeraar voert onder meer aan dat sprake is van een ongelukkige samenloop van omstandigheden en geen onrechtmatige daad. Het hof acht voldoende bewezen dat de schade is ontstaan door de botsing en de botsing is ontstaan doordat verzekerde bovenaan de glijbaan niet heeft gewacht op groen licht, en oordeelt dat sprake is van onrechtmatigheid en niet slechts van een ongelukkige samenloop. Het sport- en spelargument gaat niet op door het onmiskenbare belang van het opvolgen van de instructie. Het hof overweegt dat verzekerde zich – zeker gelet op haar gewicht – had moeten realiseren dat het negeren van het rode licht in deze situatie bijzonder gevaarzettend was. Voor uw beeldvorming: uit de stukken blijkt dat verzekerde 115 kg woog ten tijde van het ongeval.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 05-07-2016

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2016:1844

Zaaknummer: 200.168.086

Rechters: M.J. van der Ven, P.M. Verbeek en D.A. Schreuder

Advocaten: A.P. Hovinga en R. Gruben

RECHTSPRAAK

De verdachte heeft een 58-jarige man zwaar mishandeld door hem onverhoeds met kracht in het gezicht te slaan, waardoor het slachtoffer met zijn hoofd op de harde vloer valt, bewusteloos raakt en uiteindelijk overlijdt. De verdachte wordt veroordeeld voor zware mishandeling, terwijl het feit de dood ten gevolge heeft. Drie nabestaanden voegen zich als benadeelde partij in het strafproces. De door hen gevorderde vergoeding wegens shockschade wordt afgewezen omdat geen sprake is van directe confrontatie.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 26-05-2016

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2016:2477

Zaaknummer: 18.730282-15

Rechters: M. Brinksma, F. Sieders en M. Jansen

Wetsartikelen: 36f Sr en 6:106 BW

RECHTSPRAAK

De verdachte heeft drie minderjarige meisjes overgehaald en onder druk gezet om in de prostitutie te gaan werken, en wordt veroordeeld wegens mensenhandel en kinderporno. De slachtoffers voegen zich met hun vordering tot vergoeding van schade in het strafproces. Het gerechtshof kent aan twee van hen slechts vergoeding van de eigen bijdrage van rechtsbijstand toe in plaats van de gehele kosten voor rechtsbijstand, omdat deze naar het oordeel van het hof niet als rechtstreekse schade zijn aan te merken.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 20-05-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:3907

Zaaknummer: 21-001176-14

Rechters: J.A.W. Lensing, H. Abbink en J.D. den Hartog

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

Megazaak 65-Audi

De verdachten worden veroordeeld wegens grootschalige hennepsteelt, witwassen, deelname aan een criminele organisatie, elektriciteitsdiefstal, valsheid in geschrift, verduistering, oplichting en diverse asbestmisdrijven. Meerdere bedrijven voegen zich met hun vordering tot vergoeding van schade in het strafproces. In tegenstelling tot de gevorderde vergoeding van proceskosten gaat de rechtbank uit van het liquidatietarief kanton in plaats van het liquidatietarief rechtbanken en gerechtshoven, omdat de vordering een bedrag van € 25.000 niet te boven gaat.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 18-05-2016

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2016:4157

Zaaknummer: 04/800080-11 en 04/850427-12

Rechters: G.P.C. Dijkshoorn-Sleebe, A.M. Schutte en T.A.J.M. Provaas

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

De verdachte wordt veroordeeld wegens negen bedrijfsinbraken en één poging daartoe. De vorderingen van de benadeelde partijen ter vergoeding van schade die zien op smartengeld worden door de rechtbank afgewezen of slechts gedeeltelijk toegewezen, omdat het gevorderde bedrag gestoeld is op een uitspraak die betrekking heeft op woninginbraak terwijl het gaat om een bedrijfsinbraak, waarvan de impact naar algemene ervaringsregels minder groot is.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 15-02-2016

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2016:569

Zaaknummer: 01/879590-14

Rechters: C.P.J. Scheele, E.C.P.M. Valckx en T. van de Woestijne

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

Utrechtse serieverkrachter

Utrechtse serieverkrachter. De verdachte wordt veroordeeld wegens vier verkrachtingen, waarbij hij met ‘onvoorstelbare bruutheid’ heeft gehandeld. De vordering van een van de slachtoffers wordt toegewezen tot een bedrag van € 35.439,98, waarvan € 35.000 aan vergoeding van immateriële schade vanwege de langdurige psychische schade die zij nog steeds ondervindt.

Overweging van de rechter met betrekking tot de vordering van de benadeelde partij (immateriële schadevergoeding). Dat slachtoffers van zedenmisdrijven ook langdurig psychische schade ondervinden, is een feit van algemene bekendheid. In dit geval laat de door de benadeelde partij op indrukwekkende wijze voorgedragen schriftelijke slachtofferverklaring zien dat deze schade vijftien jaar na dato nog altijd bestaat. Ook laat deze verklaring zien hoe groot deze psychische schade is. Het is de schade die een vrouw de rest van haar leven moet blijven dragen nadat zij als 16-jarig meisje in een donker bos aan een boom is vastgebonden en onder die omstandigheden op gruwelijke wijze is verkracht. Nog steeds vastgebonden aan die boom is zij vervolgens achtergelaten, waarbij zij doodsangsten heeft uitgestaan. Het is de schade van alle psychische en lichamelijke onderzoeken die daarna volgden, van concentratieproblemen, van stemmingswisselingen, van problemen met sociale situaties, van studievertraging, van een constant gevecht met het toekomstperspectief, van het voor altijd slachtoffer zijn. De rechtbank waardeert deze immateriële schade op € 35.000.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 12-02-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:700

Zaaknummer: 16/701538-14

Rechters: A. van Maanen, G. Perrick en C.A.M. van Straalen

Advocaten: M.A. Krikke en F. van Seventer

Wetsartikelen: 242 Sr en 36f Sr

RECHTSPRAAK

De verdachte wordt veroordeeld wegens een overval waarbij hij heeft bedreigd met een nepwapen. Twee slachtoffers voegen zich met hun vordering ter vergoeding van schade in het strafproces. Voor zover deze zien op vergoeding van immateriële schade worden de vorderingen afgewezen, omdat voor de toewijsbaarheid van een vordering gebaseerd op aantasting van de persoon op andere wijze het uitgangspunt is dat de benadeelde geestelijk letsel heeft opgelopen, hetgeen onvoldoende is onderbouwd.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 26-01-2016

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2016:516

Zaaknummer: 05/780052-15, 05/114132-15, 05/120839-15, 05/121133-15, 05/132704-15, 05/142467-15 en 06/940411-12 (tul)

Rechters: C.J.M. van Apeldoorn, N.C. van Lookeren Campagne en W.F. Roelink

Wetsartikelen: 36f Sr en 6:106 lid 1 BW